

KREV V PÍSKU

ZBYNĚK HOLUB

Ochozy bouřily. Diváci vstávali ze sedadel a tleskali ve stoje. Trojice gladiátorů představujících dávné Arvedany právě drtivě porazila skupinu jiných, kteří znázorňovali nenáviděné skřety.

„Výborné, skvělé!“ tleskal Helborg Drtilam, zavalitý trpaslík s bříškem, kterému Aréna patřila.

Neradoval se však z vítězství. Mladší trpaslík mu právě pošeptal výši dnešní tržby z prodeje vstupného.

„Je to nechutné!“ mračila se baronka Wjacka Stružanská. „Rada města by vám měla tenhle podnik zakázat.“

„Ale no ták, pani baronko,“ objal ji tlustý trpaslík důvěrně kolem ramen. „Odvádím Canthii pěkně mastnou daň. Celý město z toho má prospěch. Nejen to trpasličí... I ta vaše, člověčí půle. Šak sa podívejte kol seba. Lidí je tu jak... Vite jak. Víc jak nás fúsatejch. Byla by věčná škoda připravit sa o tak dobrej příjem, což?“

Wjacka Stružanská setřásla nenechavou ruku a rozhlédla se po ochozech. Helborg měl pravdu. Dobré dvě třetiny diváků pocházely z lidské části Canthie.

„Stejně by se to tu měli zavřít,“ povzdechla si. „Je barbarské nechat ty muže a ženy krváčet jen tak pronic zanic.“

Skupina výrostků právě na nosítkách odnášela gladiátora s maskou skřeta. Utržil mnoho ran, sotva dýchal.

Publikum neznalo slitování. Na nebožáka se snesl déšť vajec a shnilého ovoce. Pronikavý pískot ustal až ve chvíli, kdy se ztratil v útrobách Arény a na bělostný písek vběhl houf nových bojovníků.

„Stejně je podivné, jak pokaždé zmizí všechna krev,“ zamyslela se baronka.

„Jó, v tom sa já nevyznám. To sou holt ty hevrenský čáry,“ pokrčil rameny tloušťák a s chutí se zakousl do kuřecího stehna, co mu sluha přinesl na stříbrném podnose. „Dáte si?“ nabídl své společníci.

„Děkuji, už jsem obědvala,“ pokrčila baronka nosem při pohledu na umaštěné vousy a zažloutlé zuby zbroušené do špičáků. „Navíc, to krvavé divadlo mi jaksi bere chuť k jídlu...“

Diváci vybuchli nadšením. Dvojice gladiátorů právě složila statného černého býka na bok a třetí mu odřezával hlavu. Nabodl ji na kopí a triumfálně ukazoval ochozům.

„Teď přijde zlatej hřeb programu,“ pošeptal Helborg Drtilam.

Zazněly famfáry. Do Arény slávy a smrti vkrácel vysoký muž v černé zbroji. Všemi milovaný Bartecho.

„To je ten hevrenský míšenec?“ zpozorněla baronka.

„Jo, jeho tata byl hevren,“ přikývl trpaslík. „I on bojoval v týhle Aréně, jako já. Byl dobrej. Kurňa, moc dobrej! Tohle mi jednou udělal.“

Helborg vykasal košili se zlatými výšivkami a ukázal hlubokou jizvu nad pupkem.

„Ehm... Ošklivá rána,“ polkla Wjacka. „Co se s jeho otcem stalo?“

„Bránil Canthii spolu se svým králem,“ zašklebil se trpaslík. „Kuchl ho někdo z našich nebo vašich, když sme tohle město dobejvali.“

„Hmm,“ zabručela zamyšleně baronka. „To Bartechovi nevádí předvádět se před těmi, co mu zabili otce?“

„Co já vim?“ prohrábl si Helborg mastné vousy. „Sa ho zeptajte sama. A hele, už to začíná...“ Gladiátor v černé zbroji měl až na dlouhý ohon vyholenou hlavu. Netradičně v levé ruce třímал kopí, v pravé kulatý štít potažený kůží.

Ze tří stran se k němu opatrně přibližovala trojice dalších bojovníků. Dva trpaslíci se sekerami a štíty, třetí byl člověk s palcátem a ocelovou sítí.

Dvojice trpaslíků zaútočila ve stejnou chvíli. Ťali Bartechevi po nohách.

Míšenec to očekával. Vyskočil, dopadl do podřepu a lehce bodl kopím na hlavu protivníka po levici. Vystříkla krev z rozseklého nosu.

Publikum jásal a skandovalo jméno černého gladiátora.

Krvácející trpaslík ztratil trpělivost a pustil se do soupeře hlava nehlava. Jeho rozváznější druh se ho přitom pokoušel krýt.

Bartecho mrštně uhýbal vířícím sekerám. Ustoupil o několik metrů. Pak zahodil štít a provedl bleskurychlou otočku.

S kopím sevřeným v podpaží zasáhl trpaslíka opět do nosu, a ten se svalil jako podřatý.

Pokračoval plynule v rotujícím pohybu, jen se přikrčil. Vzápětí zasáhl ratištěm druhého pod kolena a i ten skončil na zádech.

Vzduchem se mihla síť. Lidský válečník dosud vyčkával za zády menších bojovníků. Teď usoudil, že nastala vhodná příležitost.

Bartecho zachytil jeho pohyb koutkem oka. Odvalil se stranou a síť dopadla na nezraněného trpaslíka, který se pokoušel zvednout.

Diváci řvali nadšením. Černý gladiátor je dostával do varu.

Muž s palcátem sebral pohozený trpasličí štít a začal kroužit kolem soka. Přiblížil se až na délku jeho kopí. Pak naznačil výpad.

Gladiátor setrval na místě. Hnědé oči ani nemrkly. Nahrbený jako šelma si měřil protivníka přes podlouhlý listový hrot.

Palcát opět zavířil. Tentokrát se útočník odvážil blíž a zamířil míšenci na krk.

Ten hbitě stočil tělo, levý bok přitom stáhl do strany. Zbraň promáchla naprázdno.

Bartecho dokončil obrat a rázem se ocitl za soupeřovými zády.

„Vzdej se!“ křikl do nastalého ticha a přiložil mu hrot na zátylek.

Muž zahodil štít i palcát. Rozpřáhl ruce na znamení, že přijímá porážku.

„Bartecho! Bartecho!“ oslavovala Aréna vítěze.

K nohám mu padaly květiny i drobné mince.

Černý gladiátor se postupně uklonil na všechny světové strany a zamířil do jednoho z tunelů.

Poražení zvedli omráčeného trpaslíka bez nosu a rychle zmizeli v jiném.

„Je dobrej ten kluk, což?“ tleskal spokojeně Helborg. „Co na tom, že tata byl hevren. Hlavně, dyž sa umí rvat.“

...

Bartecho dokončil ranní rozcvičku a nalil si číši sladkého ovocného vína. Podíval se přitom k rozestlanému lůžku, kde spala jeho dnešní společnice. Slastně se usmívala.

Přišla za ním včera večer a zdržela se přes noc. Na tom by nebylo nic nezvyklého. Po každém zápase v Aréně se mu nabízela spousta roztoužených diváček. Tahle si ale chtěla povídat.

Samozřejmě, že nakonec nezůstalo jen u toho. A musel přiznat, že to stálo zato.

„Dáš si víno?“ nabídl Wjacce číši, když zpozoroval, že už je také vzhůru.

„Díky,“ přikývla a usrkla trochu slabého alkoholu.

„Kde jsme to včera přestali?“ usmál se dlouhán a přisedl k ní na postel.

„U drsného života gladiátorů,“ mrkla na něho baronka.

„Chtěla ses mě na něco důležitého zeptat,“ připomněl jí Bartecho. „Potom jsme to nějak zamluvili...“ objal ji jemně kolem pasu.

„To ano,“ přimhouřila oči Wjacka. „Pověz mi, proč bojuješ v Aréně? Slyšela jsem, že tvůj otec zahynul při obraně města...“

Míšenec se odsunul a přísně jí pohlédl do očí.

„Ten starý všivák Helborg si zas pouštěl hubu na špacír, co?“ zavrčel.
„Jen mě to zajímá,“ přivinula se k němu. „Tvůj lid prohrál válku o toto město. A ty teď předvádíš své umění dobyvatelům.“
„Matka byla Almendořanka. Jako ty,“ povzdechl si Bartecho. „Hevreni přepadli karavanu přistěhovalců, se kterou jela. Otec jí získal jako kořist. Nejsem o nic víc hevren než člověk.“
„Chápu,“ pohladila ho Wjacka po vyholené hlavě. „Ty tu ale nejsi kvůli boji v Aréně.“
„Ne, nejsem,“ přikývl gladiátor. „Nesnáším tohle místo. To kvůli němu otec zemřel.“
„Pověz mi o tom,“ zašeptala baronka, zatímco ji Bartecho pokládal na záda.
„Možná povím,“ zazubil se dlouhán. „Ale až potom...“

...

„Už zase!“ spustil Helborg, sotva vstoupil do Bartechova pokoje.
Neobtěžoval se zaklepat. Rozrazil dveře, posadil se ke stolu a popadl džbán ovocného vína. Ve chvíli ho celý obrátil do sebe.
„Fuj, co to chlemtáš za sračky?!“ vyplivl vzápětí obsah na podlahu. „To nemaš nic lepšího? A co tatlenc tu dělá?“ kývl k nahé baronce, která se snažila zakrýt vnady před jeho lačnými očima.
„Kdo tentokrát?“ zeptal se Bartecho.
Vstal z postele a začal se spěšně oblékat.
„Štípač Ignác a mladej Tormhal,“ zabručel trpaslík.
„Můžete mi vysvětlit, o co tu jde?“ ozvala se rozzlobená Wjacka.
Zašátrala rukou vedle postele, kde měla naházené svršky, a stáhla je rychle k sobě pod peřinu.
„Jseš blázen,“ zamračil se Helborg na gladiátora. „Až sa to doví Rada města, mám s tímhle kšeftem utrum.“
„Možná je to taky možnost,“ pousmál se Bartecho.
Trpaslík zalomil rukama a skryl tvář do dlaní.
„Kdo jsou Štípač Ignác a Tormhal?“ zajímala se již oblečená Wjacka.
„Gladiátoři,“ vysvětloval míšenec. „Chtělas vědět, proč jsem tady. Dobrá, povím ti pravdu. Mého otce nezabili dobyvatelé. Zahubila ho tahle Aréna.“
„Aréna?“ podivila se baronka.
„Jo, slyšíte dobře,“ zabručel Helborg. „Ztrácaj sa tu lidi. A nejen voni. Gladiátoři, sluhové, zkrátka všechno osazenstvo mojho podniku.“
„Dělo se to už v dobách, kdy městu vládli hevreni,“ doplnil ho Bartecho. „Obávám se, že pokud to tu Rada města zavře, nic se nevyřeší.“
„Stejně navrhu, aby byla Aréna uzavřena,“ zachmuřila se Wjacka. „Její provozování je v rozporu s almedorským právem.“
„Jenže tady ste v trpí pŭlce, slečinko!“ udeřil Helborg Drtilam zařatou pěstí do stolu. „U nas platěj jinčí zákony, víme?!“
„Uvidíme,“ odsekla baronka a zamířila ke dveřím.
Pak si to na okamžik rozmyslela. Obrátila se k Bartechovi a políbila ho na tvář.

...

„Hlavou proti zdi, což?“ uchechl se Helborg.
Seděli v krčmě Kulhavý mustang, která se nacházela v lidské části Canthie. Popíjeli místního Trhlináče, silné hořké černé pivo.
„Nerozumím tomu,“ pokrčila Wjacka smutně rameny. „Vznesla jsem Radě návrh na uzavření Arény. Čekala jsem, že proti budou trpaslíci, ale přidal se k nim i generál Martege. Jenom maršál Janančík hlasoval spolu se mnou.“

„Město žije z daní, které tady Helborg odvádí,“ přikývl Bartecho. „Byli by proti sobě, kdyby Arénu zavřeli. Navíc by to stejně nepomohlo, věř mi. V podzemí pod Canthii se ukrývá něco děsivého a hrozně starého... Tak mi to vyprávěl otec, když jsem byl malý kluk.“

„Šak my víme svoje,“ souhlasil trpaslík. „Hodně našich tam dole zařvalo, když sa chtěli prokopat hevreňům do zad. Řiká sa, že pod Canthii má doupe sama smrt.“

„Asi bude hodně hladová,“ pousmál se nevesele gladiátor. „Občas najdeme ohlodané kosti a zbytky šatů těch, co se ztratili. Nikdy žádná krev.“

„Krev v písku...“ zašeptala Wjacka.

„Cože to?“ podivil se Helborg.

„Je zvláštní, jak se v písku Arény ztrácí všechna krev,“ vysvětlovala.

„Jak říkám, hevreňský čary,“ řihl si trpaslík.

„To nemá s hevreňy nic společného,“ zavrtěl hlavou Bartecho. „Aréna je prokletá. Jednou přijdu jejímu tajemství na kloub. A potom pomstím otce!“

...

Tu noc usedli Bartecho s Wjackou do prázdných ochozů Arény. Bílým pískem sypaný povrch kolbiště zářil ve svitu měsíce.

„Kolik životů tu už bylo zmařeno?“ uvažovala tiše baronka. „Stovky, tisíce?“

„Tohle místo pamatuje mnoho bolesti, ale také mnoho slávy,“ zasnul se gladiátor. „Otec mi vyprávěl o velkých hevreňských bojovnicích a jejich skutcích. La Pláza Aríbaš y Muertés, Aréna slávy a smrti. Strašlivá i úchvatná. Není lepší pocit, když diváci volají tvé jméno.“

„Vážně?“ pohlédla na něj uraženě Wjacka. „Pak bych už asi měla jít...“

„Ale jsou lepší věci než pocity,“ zasmál se Bartecho a pevně ji objal.

O chvíli později se jejich těla svíjela na bělostném písku. Tam, kde obvykle řinčel kov a vpíjela se krev.

„Je pravda, že bojovník po milování vnímá ostřeji?“ zašeptala baronka.

„Nevím, nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Určitě se mu ale lépe umírá.“

...

Bylo krátce před rozbřeskem, když se teprve chystali k odchodu. Většina gladiátorů bydlela společně, přímo v prostorách Arény. Ti nejúspěšnější, mezi nimi Bartecho, si ale mohli dovolit vlastní dům.

„Co budeš dělat, až jednou pomstíš otce?“ zeptala se náhle Wjacka. „Zůstaneš u Helboga?“ Gladiátor mlčel. Možná ani neznal odpověď.

„Promiň, nechtěla jsem...“

Další barončina slova utál tlumený výkřik.

V ústí jednoho z tunelů, co vedly do nitra Arény, zahlédli nějakou postavu. Vzápětí zmizela.

„Běž pro Helboga!“ sykl Bartecho.

„Ale...“

„Honem, běž už,“ nenechal ji domluvit. „A ať nezapomene vzít pár spolehlivých chlapů.“

„Buď opatrný,“ prosila ho Wjacka.

Pak se dlouze políbili.

...

Bartecho opatrně vstoupil do tunelu. Osvětlovalo ho několik pochodní. Byl dlouhý necelých dvacet metrů, dál se nacházely stáje pro koně.

Hned u vchodu našel vědro s vodou. Podkoní si dnes zřejmě přivstal. Jakoby se však po něm slehla zem.

Koně byli neklidní. Statný černý hřebec zaržal a zadupal předními kopyty, bílá klisna mu odpověděla odfrknutím.

Bartecho brzy odhalil příčinu jejich nepokoje. Podél stání pro jednotlivá zvířata vedla úzká cestička, již pokrývala vrstva slámy. Ta byla na několika místech zbarvená doruda.

Gladiátor zalitoval, že si s sebou nevezl nic lepšího než krátkou dýku.

Sledoval krvavé cákance. Krev se rychle vsakovala a mizela mu před očima. Podobně, jako se ztrácela na písčitém povrchu Arény.

Náhle se ocitl před zdí tvořenou z velkých kamenných bloků. Tady stopa končila.

Zkusil ohledat stěnu, až narazil na malou kulatou prohlubeň.

Zatlačil na ni. Jeden z kamenů se odsunul a odkryl sotva metr vysoký otvor. Dýchchl z něj chlad.

„Snad si Helborg pospíší,“ zabručel.

Vzal ze zdi hořící pochodeň a začal se soukat od tajného vchodu.

...

Wjacka doběhla k velkým pokovaným vratům. Za nimi se rozprostírala usedlost Helborga Drtilama, majitele Arény a pána gladiátorů.

Zabušila klepadlem, které tvořil kruh z masivní mědi v zařatých pěstech šklebícího se trpaslíka.

„Kdo je?!“ ozvalo se po delší chvíli. „Panstvo eště spí!“

Nad západními hradbami Canthie právě vysvitlo slunce.

„Rychle vzbud' svého pána. Bartecho potřebuje pomoc!“ křičela baronka na sluhu.

„Moment...“

Uplynulo několik minut, než se vrata konečně otevřela. Stál v nich rozespálý Helborg. Trochu se motal, malá zarudlá očka a opuchlá víčka napovídala, že toho moc nenaspal.

Wjacka trpaslíkovi rychle vypověděla, co se stalo. Pak mu to musela ještě jednou zopakovat.

„Slouha!“ zařval pán domu.

„Bude si pán přát snídani?“ zeptal se úslužně hubený lidský mladík.

„Hovňajs! Přines moju starou sekeru! Jak to enom říkaj ti hevreni... A pronto!“ zašklebil se od ucha k uchu.

...

Bartecho sestupoval do temného podzemí. Nepočítal schody, bylo jich příliš mnoho. Z kamenných stěn sálal chlad. Místy je dokonce pokrývala jinovatka.

Náhle schodiště končilo v kruhové místnosti s klenutým stropem. Ústily zde dvě chodby.

Gladiátor se pozorně zaposlouchal u každé z nich. V pravé zaslechl mnohohlasé mumláni.

Položil před ni pochodeň a dál se vydal po tmě. Pravou rukou se přidržoval mrazivé stěny, v levici pevně svíral dýku.

Po několika krocích spatřil podivné modré světlo. Obezřetně se k němu přibližoval. Mumláni sílilo.

„Akcharášť a halál vár rád!“ provolávaly hluboké hlasy.

Bartecho stanul na konci chodby. Přikrčil se a opatrně z ní vyhlédl.

Uvnitř prostorného sálu s černými sloupy stálo šest trpaslíků. Měli na sobě modré pláště, tváře jim zakrývaly kápě.

Před nimi, na desce starobylého kamenného sarkofágu, leželo tělo podkoního. Stravovaly ho studené modré plameny. Gladiátor pocítil chlad až v morku kostí.

Jeden z trpaslíků přistoupil těsně k sarkofágu a rozpráhl dlaně. Měl na nich zelené šupinaté rukavice z baziliščí kůže.

„Akcharášte, ledový démone, přijmi náš dar!“ zvolal drsným hrdelním hlasem.

Modré jazyky vyšlehly vysoko ke stropu. Mrtvé tělo se scvrklo. Vypadalo teď jako vyschlá mumie.

„Nasyť se krví a masem, Pane věčného mrazu,“ hřímal dál trpaslík.

Z podkoního už téměř nic nezbývalo. Ledové plameny vyhasínaly. Služebníci neznámého božstva poklekli a obraceli tváře k zemi.

Teď mám příležitost! uvědomil si Bartecho.

Vymrštil se a doskočil za záda prvního z nich. Bodl mezi lopatky.

Trpaslík zachroptěl a zhroutil se na bok.

„Vetřelec!“ vykřikl ten s baziliščími rukavicemi.

To už ale další klesal k zemi s proříznutým hrdlem.

Zbývající čtyři vytáhli zpod pláštíků krátké jednoruční sekerky. Jejich ostří slabě zářila.

Bartecho se teď musel bránit. Obratně uhýbal rychlým úderům, nakonec ho ale zatlačili k jednomu z černých sloupů. Ať už se pod kápěmi ukrýval kdokoliv, byli to zdatní bojovníci.

Míšenec podnikl zoufalý útok.

Čtveřice seker protála vzduch naprázdno. Propletl se mezi nimi jako tanečník a zasáhl jednoho z protivníků do ramene. Vzápětí jej však pěst jejich velitele srazila na kolena.

Pocítil ostrou bolest v boku. Drtivý úder musel zlomit několik žeber.

Zaťal zuby a vzdorně pohlédl na nepřítele. Neviděl mu do tváře. Jen si všiml, že má bílý vous.

„Černý gladiátor,“ uchechtl se trpaslík. „Dobré sousto pro Akcharášta!“

„Akcharášť a halál vár rád!“ zašeptali ostatní a pozvedli sekery k smrtící ráně.

...

„Oni ho zabijou!“ vykřikla zděšeně baronka.

Trpaslík s ovázaným nosem – památkou na Bartechovo kopí, stiskl spoušť. Šipka vylétla z kuše a zabořila se do zad Akcharášťova uctíváče.

„Chcu vidět jejich střeva!“ zařval Helborg Drtilam a vběhl do svatyně.

Hned za ním utíkal gladiátor s těžkým palcátem a Wjacka s vypůjčeným mečem.

Třesky zbraně. Dvojice trpaslíků v modrých pláštích se snažila zadržet nečekané útočníky, zatímco jejich vůdce prchal ke katafalku.

Bartecho ho chtěl dohnat, bolest mu ale znemožnila běžet. Po několika krocích zavrával a upadl.

Helborg zamával sekerou a trpaslík s kuší opět vystřelil.

Šipka mířila na hlavu prchajícího. Těsně před ní se však proměnila v kus ledového rampouchu. S cinknutím se rozbila na kusy.

Vůdce uctíváčů zahrozil zaťatou pěstí a pak zmizel.

Helborg zůstal stát s otevřenou pusou. Toho využil jeden z nepřátel a ťal mu po krku.

Wjacka vložila svůj meč do dráhy smrtícímu ostří a v poslední chvíli jej srazila stranou.

Vzápětí dopadl palcát na hlavu zabijáka.

Krev ve tváři Helborga vzpamatovala. Napráhl sekeru a setnul zbývajícího protivníka.

...

„Kdo to jenom mohl být?“ uvažovala Wjacka, zatímco přikládala svému milému na zarudlý bok obvaz s hojivou masťou.

„Obětovali nějakému Akcharášťovi,“ vzpomínal Bartecho. „To jméno mi nic neříká.“

„Mě taky ne,“ zabručel Helborg. „A začínám sa celkom bat. Poslal sem pacholky pro zdechliny těch vrahounů. Našli enom hadry. Žádný těla, žádná krev...“

Zadumaně se na sebe podívali. Za okny hrálo slunce, jim však byla náhle zima.

„Neříkal ti někdy otec, co se skrývá v podzemí pod Canthií,“ zeptala se baronka gladiátora.

„Hevreni dolů nechodili,“ zavrtěl hlavou. „Když jsem jako kluk zlobil, strašil mě historkami o těch, co se tam ztratili. Jejich duchové prý dodnes hledají cestu ven.“

„Hmm, necham tu díru zasypat,“ rozhodl trpaslík. „Nechcu mít pod podnikem nějaký bubáky. Esli sa roznese, že mi v něm straší...“

„Obávám se, že to nijak nepomůže,“ namítla Wjacka. „Nikdo neví, jak jsou katakomby pod Canthií rozsáhlé a kam až sahají.“

„Co v tý Radě vůbec děláte? Mate tam pěkně bordel,“ mračil se Helborg.

„Udělejte si laskavě pořádek ve vlastních řadách,“ odsekla mu baronka. „Pokud se nepletu, všichni ti uctívající byli trpaslíci.“

„Jo, mate recht,“ povzdechl si majitel Arény. „Moji lidi sa už ptaj, esli po dnešní noci někdo z našich nechybí.“

„Klíč k tomu všemu leží pod Canthií,“ zašeptal Barecho. „Musím se tam vrátit.“

„Napřed se musíš uzdravit,“ usmála se na něho Wjacka.

„A ja za tě musím najít rychle nahradu na zejtrék,“ smutnil Helborg. „No, najal sem dvě fajný elfky, ségry. Když je do seba necham bušit v bahně...“ Trpaslíkova tvář se opět rozjasnila.

...

Diváci napjatě sledovali jezdecký souboj. Bojovník na černém hřebci právě roztrástil soupeři štít a přitom zlomil kopí. Zůstal beze zbraně.

Jeho sok zajásal a pobídl bílou klisnu přímo na něj. Máchl mečem po hlavě, ale neozbrojený jezdec se hbitě svezl koni na bok. Chytil přitom protivníka za nohu a vyhodil ho ze sedla.

Publikum vybuchlo nadšením. Rázem mělo nového hrdinu.

Bartecho se neklidně ošíval. Nebyl zvyklý jen tak sedět, když druzí bojovali.

„Na, s tímhle uvidíš lépe,“ podávala mu Wjacka zlacené kukátko.

„Co to je?“ podivil se.

„Tydlenc udělátka tu začal prodávat jeden čaryfuk z Erinu,“ vysvětloval Helborg Drtilam.

Bartecho přiložil sklíčka k očím. Najednou viděl do tváří jezdců, jako by stáli přímo před ním. Právě opouštěli kolbiště, zatímco jejich krev mizela z bělostného písku.

Famfáry zahájily další bod programu.

Kouzelné kukátko odhalovalo všechny podrobnosti elfích zápasnic, které spolu sváděly souboj v bahně.

„Možná bys mi tu věc zase měl vrátit,“ navrhla Wjacka.

Chvíli se se smíchem přetahovali, když tu náhle Barecho zvažněl.

„Podívej, znáš ho?“ přiblížil baronce bělovousého trpaslíka na protější straně Arény.

„Ano,“ přikývla. „To je Morgelthim Bulbugrim, člen Rady města a bratranec krále Krazu. Proč se ptáš?“

„Protože má rukavice z kůže baziliška,“ zachmuřil se gladiátor.